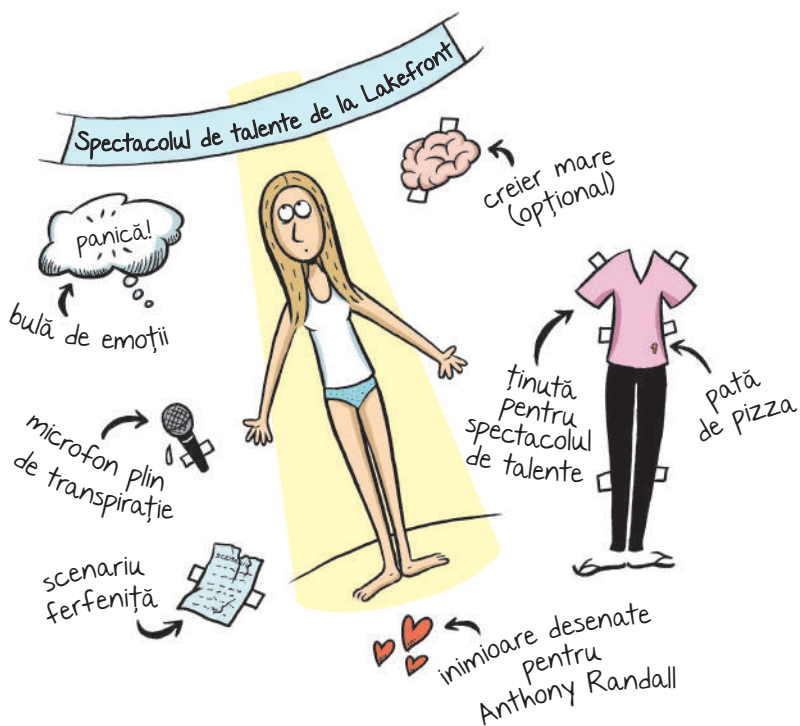

Pentru voi, cititorii, care
n-ar trebui să fiți catalogați altfel decât „grozavi“

PROLOG

Brianna

Nu-mi plac etichetele. Vreau doar să clarific asta de la bun început. Iar viața la gimnaziu e plină de etichete.

S-o spunem drept. Pe oameni nu-i definește un singur lucru. Problema e că, dacă nu ești prieten cu cineva, știi doar **pentru ce** e cunoscut, nu-l cunoști **cu adevărat**.

Să luăm exemplul prietenei mele cele mai bune. Toată lumea știe că e o artistă grozavă. Și asta-i bine. Dar e așa de tăcută, încât nimeni nu știe că mai e și simpatică, amuzantă și chiar

un pic cam nebunatică (așa sunt și părinții ei, așa că era de așteptat).

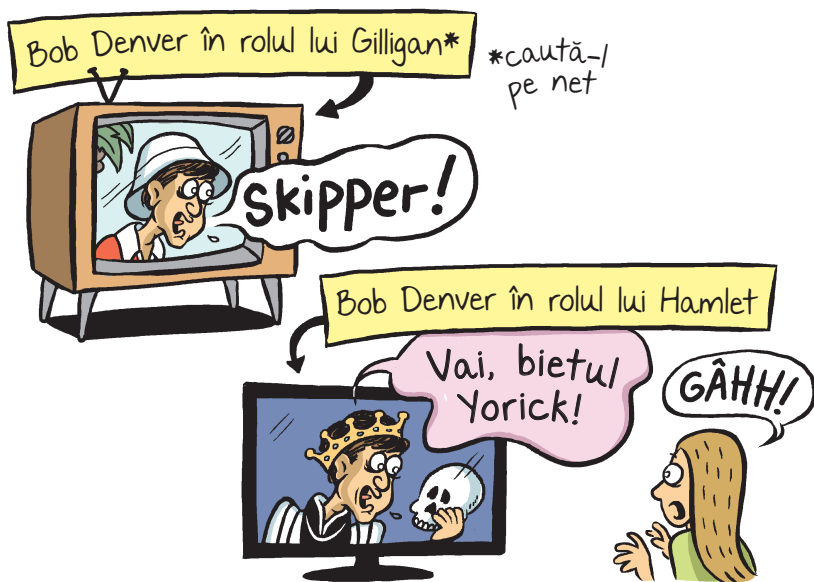

Cât despre mine... Ei bine...

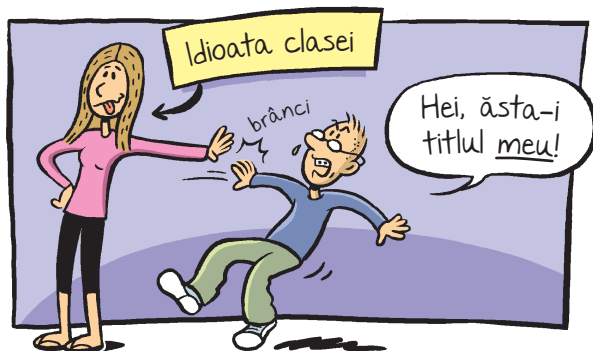

Mda. Am eticheta asta de când m-am mutat aici la grădiniță. Nici nu m-ar deranja atât de tare dacă... ei, dacă oamenii ar reuși să mai vadă și dincolo de ea.

E ca atunci când primești ca actor... numai roluri de tipul celor care te-au consacrat. La asta se așteaptă și asta vor oamenii de la tine, căci cu asta s-au obișnuit.

Nu mă înțelegeți greșit. Îmi place că sunt deșteaptă. N-aș vrea să schimb asta rămânând repententă sau mai știu eu ce. Atunci aș fi cunoscută pentru ceva și mai rău.

Dar mi-ar plăcea ca măcar o dată să vadă cineva și dincolo
de inteligența mea. Pentru că eu sunt mai mult de-atât!

Pe bune, chiar sunt...

Nu-i așa?